

60. Raamattuluento: Rakasta minut terveeksi

Alkurukous/tervetuloa

Aluksi

”Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja rakkaudessa” (2. Joh. 1:3). Aamen.

Jumala on rakkaus. Kaikki rakkaus tulee häneltä. Koska rakkaus on Jumalasta, sen todellista merkitystä ei ole mahdollista ymmärtää ihmisvoimin, eikä ihmisviisaudella. Vain Jumalan Henki avaa meille rakkauden salat. *”Henki on se joka eläväksi tekee” (Joh. 6:63).*

Rakkaus on sana, joka on monien huulilla. Koko mediamaailma puhuu rakkaudesta. Jopa maksulliset naisten hoivapalvelut miehille puhuvat rakkaudesta. Mutta ei se sellainen ole rakkautta. Se on luonnollisen ihmisen luonnollista rakkaudenkaipuuta. Niinpä *”Totuus rakkaudesta”* -TV-ohjelmassa puhutaan paljon luonnollisen ihmisen rakkaudesta. Mutta sielläkään ei tunneta Totuuden Hengen luomaa rakkautta.

Todellinen rakkaus on usein väärin ymmärretty ja väärin käytetty. Puhumme tällä luennolla pääosin Jumalan rakkaudesta, eli agapesta. Se on jumalallista rakkautta, Jumalan vaikuttamaa rakkautta. Se on kristinuskon mukaan rakkauden korkein muoto.

Rakkaudesta on puhuttu aiemminkin näillä luennoilla, mutta rakkaus on ehtymätön puro. Puhumme siis jälleen rakkaudesta.

Oikea rakkaus

Jumalan laki vaatii meitä rakastamaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Niinhän myös Jeesus opetti. *”Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi”. Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.”* (Matt. 22:37–40). Näin siis laki puhuu. Jos joku rakastaa niin kuin Jumalan pyhä laki vaatii, koko laki tulee näin täytettyä.

Koko lain toteuttaminen on osoittautunut kuitenkin mahdottomaksi syntisille ihmisille. Kukaan ei ole siihen kyennyt. Jokainen havaitaan lainrikkojaksi. Emme voi rakastaa sen tähden Jumalaa kuin meidän tulisi rakastaa. Kaiken tulee lähteä sen tähden Jumalasta. Siksi apostoli Johannes kirjoittaa: *”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme.”* (1. Joh. 4:10,11).

Vain Jumalan rakkaudesta osalliseksi tullut voi rakastaa myös oikealla tavalla lähimmäistään ja itseään. Näin myös Herra tahtoo ja tekee myös rakkauden meille mahdolliseksi. Toki täällä ajassa

kaikki on puutteellista ja keskeneräistä. Koska olemme Adamin jälkeläisinä osallisia synnistä, joten puhdas ja pyhä rakkaus ei ole mahdollista ilman Jumalaa. Vain Jumalan yhteydessä voidaan puhua rakkaudesta. Ilman Jumalan Hengen läsnäoloa on vain rakkaudettomuutta ja rakkauden tilalla on luonnollisen ihmisen lihan haluja, itserakkautta ja vihaa.

Tarvitsemme rakkautta

Ilman rakkautta kaikki on hyvin kuollutta. Mutta jopa eläimistä suuri osa näyttää tuntevat rakkauden merkitystä: joutsenpari keväisin ja monet muut eläinkunnan edustajat toimivat kuin osaisivat rakastaa hyvinkin aidosti.

Ihminen tarvitsee aina rakkautta. Ilman rakkautta hän on kuin suolle kuollut kelpo, ravinnosta osaton. Kerran alkanut elämän siru on kuivunut pois. Rakkaudettomassa ilmapiirissä ihmisen sielu ja henki kuolevat ja jäljelle jää vain hengellisesti ja henkisesti kuollut liha.

Rakkaudettomuudessa myös lapsen henkinen kasvu tyrehtyy. Lapsesta tulee vihamielinen oikutelija, itsekeskeinen, toisia sanoillaan ja teoillaan lyövä koulukiusaaja ja viimein jopa rikollinen ja terroristi. Hän vihaa kaikkea: yhteiskuntaa, toisia erilaisesti ajattelevia ihmisiä, niin kaikkea sitä mikä ei edusta hänen ajatusmaailmaansa. Ihminen ei voi rakkauden puutteessa koskaan löytää tervettä kasvua ja aikuistua Jumalan tahdon mukaiseksi ihmiseksi.

Lapsi tarvitsee vanhempien rakkautta koko kasvuikänsä. Vanhemmat ovat lapsille kuin Jumalan asemassa olevat kasvattajat. Isä on lapsen Jumala: isä tietää kaiken. Vanhemmat voivat käyttää tätä asemaa oikein tai väärin. Jos sitä käytetään väärin, lapsen terve luottamus isään katoaa - ja Jumalaan. Jos isä osoittautuu joksikin muuksi kuin rakastavaksi isäksi, hulttioksi, alkoholistiksi ja rakkaudettomaksi tyranniksi, lapsen kasvu kärsii pahoin. Nykyinen koulumaailma kuvastaa heitteille jätetyn lapsen maailmaa. Kun vanhempien rakkaus on korvattu rahalla ja kun lapsi on usein jätetty heitteille, kova kaveripiiriin vaatimuksien maailma on tullut lapsen ainoaksi kasvupohjaksi. Lapsi käyttäytyy tuolloin uhmakkaasti ja äänekkäästi myös koulussa. Hän ei osaa ehkä elämisen alkeita-kaan. Kaikki pitää silloin aloittaa alusta. Mutta koulu ei voi korvata sitä puuttuvaa rakkautta, jota lapsi ei saanut kotona vanhemmiltaan. Jos vanhempiakin on vain yksi, tai isä tai äiti ei ole lapsen oma biologinen vanhempi, Jumalan tarkoittama rakkaudelle perustuva aito kasvupohja ei välttämättä toteudu. Kaveripiiri sanelee tuolloin liian usein elämisen mallit. Siellä pätee usein viidakon laki: ole kova tai tule pehmitetyksi ja alistetuksi. Kuinka erilainen on se koti jossa vallitsee rakkauden ilmapiiri ja levollisuus. Siellä lapsi kasvaa terveeksi aikuiseksi. Tämä ei tunnu olevan kuitenkaan kovin yleistä aikamme suomalaisessa kotiyhteisössä. Sen kuulee ja näkee. Suomalaisessa henkises- sä kulttuurissa näkyvä, hyväilyyn tottunut, halaileva kosketus on kovin vierasta. Kulttuurissamme edes vanhemmat keskenään eivät osaa aina halata toisiaan lasten nähden. Se on usein harvinaista, on vain oltava kuin ei oltaisikaan naimisissa. Myös lapselle annettu fyysinen, rakastava, halaava ja hellivä kosketus on vierasta ja se on koettu erityisesti vaikkapa suomalaisessa vanhassa kristillisyydessä vaaralliseksi ja lasta väärään suuntaan kasvattavaksi. Tässä kaikessa on nähty myös synnin mahdollisuus. Kaikkea fyysistä kosketusta, hyväilyä ja lempeää puhetta, on pitänyt siksi karttaa, ettei vain syntyisi lapselle väärää tapoja kuten sydämellinen ja läheinen rakkaus, rakkaus johon kuuluu pelotta myös läheisyys.

Kun omat vanhempani olivat kerran vierekkäin vuoteellaan päivälevolla ja joku lapsista tuli ilmoittamaan että vieraita tulee, he kavahtivat nopeasti ylös ja tarkistivat asujaan, ettei niissä vain näkyisi mitään vuoteen päällä olemisen merkkejä. Eräs vanhemmista sisaristani uskalsi tokaista isälle ja äidille: ”Vieraat saattavat luulla että olette naimisissa”. Jöröä ja askeettista on ollut ja vieläkin on suomalainen kansanluonne ja tavat. Ei ihme, että sairastamme niin paljon rakkauden puutetta. Eräs nainen kertoi, että tuo suunnaton rakkauden puute on vienyt joskus hänet oudoillekin oville, sillä jostakinhan on pitänyt saada ainakin jotakin rakkauteen viittaavaa osakseen. Kun suomalainen ei ”puhu eikä pussaa”, vammat ovat usein syviä. Sydämellinen rakkaus on näin outo lintu. Lapsia on toki saattanut olla perheessä pirtti täynnä, rakkaudettomuudesta huolimatta, mutta todellista hellivä rakkautta, ei ole tunnettu. Se on perin outoa rakkautta sellainen. Monet miesjoukon vitsit kertovat tältä alueelta paljon.

Kahden ihmisen luonnollinenkin rakkaus voi toki synnyttää läpi elämän mittaisia avioliittoja ja niissä on myös onnistuttu. Kun Jumala yhdistää kaksi ihmistä rakkauden sitein, on onnistuminen toki paljon helpompaa. Mutta useasti epäonnistuminen johtuu siitä, että itsekkyyks on saanut yliotteen ihmisessä ja rakkaus kaikissa muodoissaan on kadonnut. Riita, torailu ja arvosteleva henki ovat astuneet tilalle. Alkoholin väärinkäyttö, syrjähyppy ja muut avioliittoa rikkovat tavat tulevat silloin usein kuvaan. Liitto on pian hajalla. Kahden aidosti hengellisen ihmisen avioliitto alkaa kärsiä, kun yhteys Elämän Herraan väljähtyy ja tilalle astuu vähitellen raha, viina, vieraat suhteet ja moni muu synti. Ja juuri synti erottaa meidät Jumalasta, luopumuksen synti. Kun yhteys Herraan katkeaa, alkavat pian monenlaiset selitykset: viina on jopa lääkärin määräämää, lisäraha on aivan välttämätöntä, että elintaso pysyy korkealla, työ vaatii monenlaisia uusia matkoja ja onhan sitä viikonloppuisinkin harrastettava monenlaista. Rakkaus on hylätty muka paremman elämän tavoittamiseksi. Tällainen on tietenkin hölynpölyn tavoittelua. Vihollinen on voittanut rakkauden. Kaikesta tästä surkeudesta kertovat myös nykytutkimukset.

Ihminen, lapsi tai aikuinen, tarvitsevat ravinnon, lämmön ja vaatteiden lisäksi paljon tervettä rakkautta elääkseen ja menestyäkseen. Ja juuri se on hukattu, tai se on monelta puuttunut läpi elämän. Rakkaus vaikuttaa olevan katoava kansanperinne.

Mutta on hyväkin, Herralle kiitos! Tervettä, jumalallista rakkautta löytyy yhä tästä maailmasta. Tervettä, rakastavaa vanhemmuutta löytyy yhä ja siinä ilmapiirissä saa lapsi kasvaa ehyeksi ja rakastavaksi. Koko perhe voi hyvin.

Mistä rakkautta saa?

Miten löytäisin aidon rakkauden. Kuka rakastaisi minua? Missä olisi sellainen lepopaikka jossa minut hyväksyttäisiin ehdoitta? Missä olisi paikka jossa saisin levätä kaikki uupumukseni pois? Onko jossakin sellainen suojaisa satama, johon voisin elämänpurteni ohjata niin että myrskyvävä meri jäisi taakse ja aallonmurtajan suojaama poukama antaisi minulle, rikkinäiselle, palelevalle ja loppuun väsyneelle ihmiselle, turvapaikan? Missä lienee se lepo huone, jossa kaikki väsymys voisi sulaa pois? Missä olisi se paikka, jossa minua rakastettaisiin ehdoitta ja minä voisin olla taas onnellinen ja iloinen. Onko sellaista turvapaikkaa missä olisi väsyneen ja särkyneen hyvä olla ja sitten eräänä päivänä voisi palata kerran takaisin kadotettuun elämään onnellisena ja levänneenä, täynnä voimaa ja iloa?

Löytäneekö tällaista rakkautta jostakin? Vain harvoin löytyy. Tätä rakkautta löytyy vain sellaisten ihmisten ja ihmisyhteisöjen keskuudessa, joiden elämänlähteenä on jumalallinen rakkaus. Sellaisten ihmisten luona ja opetuksessa rikkimennyt sielu voi alkaa parantua ja eheytyä. Paraneminen vie toki usein aikaa, mutta paraneminen alkaa, kun löytyy se paikka, jossa tulee hyväksytyksi ilman ehtoja, ilman käännytyspakottamista tai muuta sellaista tämän kyseisen yhteisön opinkaavoihin kuuluvaa. Ihminen tulee hyväksyä aina sellaisena kuin hän on. Niin Jeesuskin teki. Eri asia on sitten, että rakkauttomuudesta sairastunut ihminen opastetaan rakkaudella rakkauden lähteen äärelle paranemaan, tervehtymään, ja löytämään aito elämä Jeesuksessa. Ei tule ensimmäiseksi hoitamista moraalisearnoista aloittaa. Elämän lähde Jeesus Kristus on oikea lähde. Hänen ulkopuolellaan ei ole parantavaa rakkautta. Etsi rakkauden valtaamia sydämiä. Ja kun löydät ne, alat itsekkin elää. Ja silloin elämän lähteet virtaavat sinussa ja sinusta muille. Ne lähteet pulppuavat iankaikkiseen elämään.

Rakkauden olemus

Kerran fariseus Simonin talossa Jeesus osoitti rakkauden oikean olemuksen. Hänen jalkojensa Juuressa oli syntinen nainen, joka itki siinä. Mitä itki? Rakkaudesta Armahtajaan itki. Jeesus puhui Simonille: ”*Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä saakka kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän.*” Ja hän sanoi naiselle: ”*Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi.*” ” (Luuk. 7:44–48). Suuret syntinsä tajunnut, ja ne anteeksi saanut ihminen rakastaa paljon. Hän on sanoinkuvaamattomassa kiitollisuuden velassa Mes-

tariaan ja Vapahtajaansa kohtaan. Synti on poissa ja armahdus on tullut täydelliseksi. Syntisraukka saa alkaa alusta, nyt rakastettuna, rakastavana ja onnellisena. Vähän anteeksisaanut rakastaa vain vähän. Aitoon uskoon kuuluu aina myös rakkaus tuota niin suurta Pelastajaa ja Lunastajaa kohtaan. Lain käskyt eivät tuollaista rakkautta saa aikaan. ”Kristuksessa Jeesuksessa on yhdentekevää, onko ihminen ympäriileikattu vai ei. Ainoa tärkeä on rakkautena vaikuttava usko.” (Gal. 5:6).

Toisen ihmisen hyväksyntä ei lähde siis moraali- eikä parannussaarinoista. Rakkaus on syntiä suurempi. ”Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä ”rakkaus peittää syntien paljouden” ”, kirjoittaa apostoli Pietari (1. Piet. 4:8).

Kuitenkin liian usein uskon maailman löytänyt ihmissielu joutuu välittömästi prässin alle. Uskonelämän alkumetreillä sataa jo neuvoja oikeasta pukeutumisesta, monenlaisesta synnin poispanemisesta, kuuliaisuudesta, ja kaikesta muusta sellaisesta lain omaisuudesta. Siksi moni rakkautta janoava kiertää kaukaa monet uskonyhteisöt. Monet näennäisesti hengelliset piirit ovat maailman kovakouraisimpia paikkoja sinne pyrkivälle herkälle ihmiselle. Oppia on siellä muillekin jakaa, mutta rakkaus on tuntematonta. Kuitenkin Ihminen janoaa rakkautta. Se on elinehto. Muuten sielu näivettyy. Pelko alkaa asua sydämessä. Alamittaisuuden tunto vaivaa. Sen sijaan rakkaudesta saa voimaa. Rakkaus on oikea kasvupohja. ”Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja.” (Ef. 3:17). Niin sen täytyy olla. Rakastavassa yhteisössä on edellytykset parantumiselle. Rakkaus ja ilo kuuluvat yhteen. Rakkaus synnyttää myös halun palvella ja se antaa siihen voiman. Rakkaus on ihanaa. Sen piirissä suorastaan sulaa kivettyntynkin ihminen. Siellä alkaa sielu elää todellista elämää.

Jumala on rakastanut meitä niin, että hän antoi meille Kristuksen syntiuhriksemme. On kirjoitettu: ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme” (Room. 5:8). Voiko suurempaa rakkautta olla, kuin mitä Jumalalla on meitä kohtaan? Miksi siis pelätä? ”älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.” (Jes. 41:10). Sellainen on Jumala. Hänen rakkautensa on rajaton. ”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon. Pelossahan on jo rangaistusta; se, joka pelkää, ei ole tullut täydelliseksi rakkaudessa.” (1. Joh. 4:17,18). Sellaista on rakkaus, peloton ja rangaistuksesta vapaata. Täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon. Rakkaus tuo rauhan särkyneeseen sydämeen. Palautamme mieliimme apostoli Paavalin sanat korinttilaisille: ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä paha, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa... Niin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus.” (1. Kor. 13:4–8,13). Rakkaudella voitetaan ihmisiä parempaan, ihmisarvoiseen elämään. Sitä sellaista ei saa aikaan oppimestarien oikeassa olemiset tai teesit. Rakkautta ei voi vastustaa. Sitä vastaan on vaikea sotia; rakkaus on niin suuri. Rakkaudella voitetaan sieluja Kristukselle.

Tarvitsemme rakkautta

Lainalainen ihminen ei voi ymmärtää rakkautta - rakkaushan ei maksa mitään. Laki-ihmisen on sen sijaan ansaittava edes jotakin, edes vähän pientä henkensä pitimiksi. Siihen maailmaan ei rakkaus sovi, sillä laki synnyttää aina vihaa ja vie ihmistä aina vain vihan suuntaan. Ilman lakia ei ole rikkomuksia, joista pidettäisiin kirjaa. Armossa ei ole minkäänlaista kirjanpitoa synneistä: Jumala ei lue syyksi syntiä. ”Sillä laki saa aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole rikkomustakaan.” (Room. 4:15). Mutta joka on tottunut itse ansaitsemaan armon ja pelastuksen, ei voi hyväksyä ilmaista armoa ja rakkautta. Hän loukkaantuu ja pitää tällaista puhetta halpa-arvoisena ja mitätömänä, jopa vaarallisena. Mutta silti moni nälkäinen, rakkaudesta osattomaksi jäänyt, odottaa rakastetuksi tulemistakin kuin vartija aamua. Hän odottaa ihmistä joka rakastaisi. Heidän huutonsa kuuluu kaikkialla: ”Rakasta minut terveeksi”.

Kuten edellä on jo kerrottu, rakastavia sieluja aikamme ihminen kaipaa ja sulaa rakkautta. Se kaipaa sellaisia ihmisiä, jotka ovat saaneet tulla tuntemaan aidon rakkauden ja ovat itse parantuneet sen

voimassa ja voimasta. Kun Jumalan rakkaus on saanut koskettaa ihmistä niin, että se on vallannut koko ihmispersoonan, parantumisen ihme on toteutunut tai on ainakin toteutumassa. Parantuminen ei toki tarkoita aina sitä, että kaikki sairaudet ja elämän olosuhteet olisivat poissa. Ei, mutta sitä se tarkoittaa, että rakkauden ihminen on tullut niin Kristuksen valtaamaksi, että hänellä on kyky rakastaa oikein itseään ja lähimmäistään niin kuin itseään. Tällaisen ihmisen luona voi rakkaudesta osaton ja sisäisesti vammautunut ihmispolo kokea sisäisen parantumisen. Taakat poistuvat tunnoilta ja koko persoona elää aivan erilaista elämää kuin silloin ennen. Malakia-profeetta sanoo Herran suulla: ”Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkätte, on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla, ja te käytte ulos ja hypitte kuin syöttövasikat” (Mal. 4:2). Koko uskonelämä on saanut tässä uudessa tilassa oikean sisällön. Ihminen iloitsee kuin syöttövasikka kevään koittaessa laitumella. Herran siipien alla parantunut riemuitsee. Aurinko paistaa ja kevät on tullut pimeään talven jälkeen. Valo on voittanut pimeyden. Voimat ovat alkaneet palautua. Ilo on vallannut masentuneen mielen. Vihan tunteet väistyvät. Halu rakastaa on valtamaassa alaa ennen niin kylmässä sydämessä. Sokea näkee Herran kirkkauden. Rakkaus on näin väkevä voima. Rakkaus on tuli. Sitä ei voi palokalustolla sammuttaa. Sitä ei voi tulva tuhota. Mitä luemmekaan Korkeassa veisussa, Laulujen laulussa: ”Paina minut sinetiksi sydäntäsi vasten, pane sinetiksi ranteesi nauhaan. Rakkaus on väkevä kuin kuolema, kiivas ja kyltymätön kuin tuonela. Sen hehku on tulen hehkua, sen liekki on Herran liekki. Suuret vedet eivät voi sitä sammuttaa, virran tulva ei vie sitä mukanaan. Jos joku tarjoaisi talot ja tavarat rakkauden hinnaksi, hän saisi vain toisten pilkan.” (Laul. 1. 8:6,7). Sellaista on rakkaus. Hyvän Paimenen rakkauden kohteena oleva sielu saa hänen rakastamana levätä. ”Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23:6).

Jumalan rakkauden kohteeksi joutunut voi toki myös säikähtää ja ihmetellä Jumalan rakkautta. Jumala ottaa näet rakastamansa ihmisen oppikouluunsa ja haluaa opettaa hänelle oman pyhyytensä tuntemusta niin, että armo synnyttäisi enenevää iloa ja rauhaa. ”Tämä kaikki tapahtuu teidän takianne, jotta yhä enenevä armo synnyttäisi yhä useammassa runsasta kiitollisuutta Jumalan kunniaksi.” (2. Kor. 4:15). On myös Jumalan tahtoa viedä meidät, hänen rakastamansa, omaan kärsimyskouluunsa, sillä juuri siellä paljastuu Jumalan persoona ja hänen pyhyytensä. Siispä: ”- Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa. ...Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään.” (Hepr. 12:6,10). Herra rakastaa sinua. Siksi hän myös kurittaa sinua, että turmeltunut, rakkautta vihaava luontomme, talttuisi ja kuolisi pois. Avun saaminen pelkkään rakkauden nälkään saattaa viedä siis oman aikansa, sillä Herra haluaa antaa kaiken itsestään. Hän on todella suuri ja ihmeellinen. Hänellä on paljon annettavaa, rakkauskin kaikissa sen muodoissaan. Mutta Herra tulee kyllä ja asettaa kaikki kohdalleen.

Kun rakkaus tulee

Jotain valtavan suurta täytyy tapahtua, jotta rakkaus saisi vallata yhä enenevässä määrin alaa ihmisten keskuudessa. Jotakin yliluonnollisen ihmeellistä tulee laskeutua keskelleemme, että aito rakkaus puhkeaisi esiin. Taivaasta täytyy tuulla. Ihmeellisen sateen ja lämmön täytyy elähdyttää ilmiluontoa, että se löytäisi rakkauden. Silloin, niin silloin kun rakkauden voimat alkavat koskettaa kuivaa kristillisyyden maapohjaa, versot alkavat puhjeta. Kevät on tullut sydämen puutarhaan. ”Ja niin kuin maa työntää versoa, niin kuin puutarha saa kylvetyn siemenen kasvamaan, niin Herra, minun Jumalani, saa vanhurskauden versomaan, ja ylistys kohoaa kaikkien kansojen kuultavaksi.” (Jes. 61:11). Sellaista se juuri on, kun Herra koskettaa maata rakkaudellaan. Sitä tulee nyt odottaa. Alkava herätysaalto on ennen kaikkea rakkauden herätystä ja suunnatonta voimaa.

Ilman Hengen tulta ei oikea elämä syki. Ilman Jumalan rakkauden ja voiman lankeamista keskuuteemme, me olemme yhä kuivia puita ja orjantappurapensaita kuivassa erämaan hiekassa. Me tarvitsemme alati rakkautta. Pelkät oppikeskustelut ja selitykset eivät auta. Ilman rakkautta sydämet eivät avaudu. Sydämet pysyvät suljettuina vaikka oppi olisi kuinka oikea ja koulutukset kohdallaan. Me kuolemme ravinnon puutteeseen, elleivät kevätsateet tule ajallaan. Näin on. ”Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin

sade, kuin keväsade, joka kostuttaa maan.” (Hoos. 6:3). Elämän antajaa tulee nyt monien rukoilla. On aika sateitten tulla. Hengen sadetta maa tarvitsee. ”*Rukoilkaa Herralta sadetta keväsateen aikana: Herra tekee ukkospilvet ja antaa heille sadekuurot, antaa kasvit joka miehen pellolle.*” (Sak. 10:1).

Milloin sinä jäit ilman rakkautta, ihanko jo lapsuudessa? Kaipaanko yhä turvapaikkaa ja rakastamista ehdoitta? Moni tuntee tämän tyhjän paikan sisimmässään. Kuka rakastaisi minut ehyeksi ja antaisi turvallisen kotipaikan, jossa uskaltaisin olla oma itseni? Miten sen voisi joku minulle antaa? Nyt jos koskaan moni odottaa rakastamista. Heitä on paljon, todella paljon. Jossakin he nytkin iltavuoteellaan nyyhkyttävät tyynnynsä. Kukaan ei tule lohduttamaan. Kukaan ei tule auttamaan. Vai tuleeko?

Jumalalle on kaikki mahdollista. Hänellä on rakkauden lääke jokaiseen ahdinkoomme, hänellekin, joka voi olla niin rakkaudesta osaton, että hän on kokonaan rikki. Hänen sydämensä ja sielunsa huutaa yhtä ainoaa huutoa Herrankin puoleen: ”Rakasta minut terveeksi”. Lähes jokainen päivä on tuossa tilassa täynnä ahdistusta. Jokainen päivän hetki voi olla jännittynyt ja kivulloinen. Ja kun ihminen on sairas, jokainen arjen vaatimus tuntuu liian suurelta. Lepopäivätkin ahdistavat. Maailma tuntuu kuin kaatuvan päälle yrittäessään selviytyä elämän keskellä. Ainoa apu on silloin Herran antama apu. Mutta miten saavuttaa ja löytää tuo taivaallinen apu. Eikö se ole liian kaukana? Kaukana se tuntuu olevan. Kuitenkin Herra sanoo, ettei hänen kätensä ole liian lyhyt auttamaan (Jes. 59:1). Hän hallitsee kaikkea. Häntä tottelevat kaikki maan ääret, kaikki vallat ja voimat, mutta silti hän on altis kuuntelemaan pienen ihmislapsen huokailuja. Kuitenkin apu ylhäältä tuntuu kestävän joskus liian kauan. Mutta Herralla on kyllä keinosensa. Jonakin päivänä löytyy kanava, joka tuo rakastavia terveisiä Herralta. Aivan varmasti. Ei Herra jätä meitä yksin. Jeesus sanoo: ”*En minä jätä teitä orvoiksi, vaan tulen luoksenne*” (Joh. 14:18). Odotetaan siis Herraa.

Rakkaani tulee!

Kuule! Rakkaani tulee! Katso, tuolla hän tulee hyppiin vuorilla, kiittäen kukkuloilla. Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren peuran. Katso, tuolla hän seisoo seinämme takana, katsellen ikkunasta sisään, kurkistellen ristikoista. Rakkaani lausuu ja sanoo minulle: "Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule. Sillä katso, talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan. Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyyhkyksen ääni kuuluu maassamme. Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuvat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni, ja tule.” (Korkea Veisu, Laul. 1. 2:8–13).

Näin sanotaan Korkeassa veisussa, Laulujen laulussa. Tässä ei puhuta vain maallisesta rakkaudesta, vaan siinä puhutaan Taivaallisen Yljän, sulhasen, rakkaudesta. Herra on siis tulossa, tuolla hän tulee. Talvi väistyy, kukat puhkeavat erämaahan ja viiniköynnökset tuoksuvat kukinnoissaan. Aina voi alkaa alusta. Herra voi sen tehdä. Ja Jeesuksen veri puhdistaa kaikesta synnistä (1. Joh. 1:7; Joh. 1:9).

Ilman rakkautta minä en ole mitään. Sillä: ”*Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi.*” (1. Kor. 13:1-3).

Apostoli Paavali rukoili vielä sanoen: ”*Ja sitä minä rukoilen, että teidän rakkautenne tulisi yhä runsammaksi tiedossa ja kaikessa käsittämisessä, voidaksenne tutkia, mikä paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi.*” (Fil. 1:9,10).

Ole siis rakastettu, ole siunattu, ole vapaa sisareni ja veljeni. Piirittäköön Kristuksen rakkaus sinua. Sinä elät hänestä ja hänelle! Ja sinä kestät! Ihana on sinun osasi oleva, sillä rakkaus yllättää sinut.

Odota, hän tulee varmasti kuin kointähti, kuin aamurusko. Hänen sanansa sen lupaa. Rakkaus on jo täällä. Se on keskellämme. Kristus on meidän keskellämme ja meissä. Hän asuu sinussa joka uskot. Niin lähellä hän on sinua; sinun suussasi ja sinun sydämässäsi. Tätä me saarnaamme. Se on uskon sana, jota me saarnaamme. Jeesus Kristus on täällä maailman loppuun asti. Älä siis arkana pälyile. Herra sanoo: ” *Sinä olet minun palvelijani, sinut minä olen valinnut enkä sinua halpana pitänyt*”, *älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.*” (Jes. 41:9,10). Anna Herran rakastaa sinua. Hän on vastaus sinun halajamiseesi. Siinä hän on, sinun vierelläsi ja hän odottaa sinua. Joko uskallat käydä hänen syliinsä? Hän ei sinua koskaan jätä, hän rakastaa sinua iankaikkisella rakkaudella. Kaikki muu voi romahtaa ja kadota, mutta hänen rakkautensa sinuun ei väisty. Hän on Herra ja hänen lupauksensa pitää aina maailman loppuun asti. Hän on ihana, sinun ylkäsi on ihana. Hänellä on maailmassa monia ihmisiä, joilla on hänen rakkautensa. Löydät heidät. Ja kuitenkin, Herra on jo täällä ja rakastaa yhä sinua. Sula hänen rakkaudesta. Sinä paranet hänen siipiensä alla, sinä paranet. Hänellä on aina rauhan ja rakkauden ajatukset sinua kohtaan, onhan hän lunastanut sinut ikiajoiksi. Pakene hänen armosyliinsä. Se on ihana paikka. Ja sinä tulet hänen rakkauttaan täyteen. Sinä hullaannut hänen rakkaudesta. Taivas ja maa katoavat, mutta hänen armonsa ja rakkautensa ei koskaan katoa. Katso, miten kaikki jo tärisee. Se kertoo, että maanpiiri on katoamassa, mutta sinä elät, olethan hänessä, olet hänelle rakas. Sinä elät, mutta et enää sinä, vaan hän elää sinussa. Herrasi sanoo sinulle: ”*Kuinka ihana onkaan sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni!*” (Laul. 1. 4:10). Vihollisistasi Herra sanoo: ”*...he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan*” (Ilm. 3:9). Näin hän sinua rakastaa. On ihanaa olla hänen rakkautensa kohteena. Ja sinä saat vastauksen huutoosi: ”Rasta minut terveeksi”. Hän sen tekee. Hän rakastaa sinut terveeksi. Hän on Herra, hän on Kristus. Hän parantaa: ” *hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi*” (Ps. 103:3). Katso häneen, ei niinkään omaan itseesi. Itsensä ja omien mahdollisuuksien katselu johtaa vain ahdinkoon ja epätoivoon. Katso Herraan. ”*Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu*” (Ps. 34:6). Näin me parannumme. Näin rakkaus valtaa meidät kokonaan. Siinä on rakkaus, että hän rakastaa meitä. Ei ole sen suurempaa rakkautta, kuin että antaa henkensä ystäviensä edestä. Herra on sen tehnyt. Elä siis ja riemuitse. Aamen.